

พันสารท

1

พันสารท

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

แต่งซีรีส์ (梦溪石) เขียน

Bou Pirn แปล

ซานทวน (山魂) ภาพ

ทดลองอ่าน

every

พันลารณ

every

ทดลองอ่าน

มังงะ (มังกรน้ำเงิน) โดย
Bon Pim และ
ชาตุม (นักเขียน)

every

ทดลองอ่าน

มังกรน้ำเงิน

พันลารณ

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

พันสาทร 1 (ฉบับปรับปรุงเนื้อหา)

เมิ่งซีซือ เขียน Bou Ptrn แปล

《千秋》Vol.01

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

Illustrations by 山魂

Illustrations granted under license granted by JiaFei Cultural & Creative Co., Ltd.

Thai edition arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2756-1

ภาพประกอบ 山魂

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จางอน

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

พูนฟู

กระดาษหนอนสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลายครั้งที่โชคชะตาช่างเล่นตลก วันดีคืนดี 'เส้นเจียว' ก็ถูกแผนร้ายเล่นงาน พลัดปลั่งตกจากยอดเขาจนแทบเอาชีวิตไม่รอด หน้าซำเมื่อฟื้นขึ้นมา ดวงตาที่เคย สุกใสกลับมืดบอด ความทรงจำที่มีก็คล้ายว่าจะสูญสิ้นไปหมดเสียแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น... ผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตเขาไว้กลับเป็นประมุขนิกายมารผู้โด่งดัง คนคนนี้นี้จะทำอะไร ก็ทำตามอำเภอใจโดยไม่แยแสใครหรือสิ่งใดในโลก และดูเหมือนว่าเบื้องหลังเจตนาดี ที่ช่วยชีวิตเส้นเจียวเอาไว้จะมีบางสิ่งบางอย่างเคลือบแฝงอยู่ เช่นนี้แล้วเจ้าสำนัก ผู้รักสงบ ทั้งยังน่ารักและจิตใจดีอย่างเส้นเจียว จะสามารถเอาตัวรอดพ้นจากความวุ่นวายที่ตามมาได้หรือไม่ อัยารอช้า เริงเดินทางสู่ยุทธภพอันกว้างใหญ่นี้ กันเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

หมายเหตุ : ฉบับปรับปรุงเนื้อหานี้เป็นฉบับที่มีการแก้ไขตัวละครจาก 'คุณเสีย' เป็น 'คุณเหยีย' เพื่อให้ตรงกับการออกเสียงในรูปแบบเรดิโอดราม่าและแอนิเมชัน

แนะนำตัวละคร

* เล็นเจียว

เจ้าสำนักแห่งเขาเสวียนต้วนเป็นสำนักเต๋าอันดับหนึ่งในไต้หวัน ภายนอกดูเหมือนคนงามอมโรคที่อ่อนโยนไว้พิชสง แต่เพลงกระบี่ของเขาหนักแน่นเจ็บคม สมฐานะเจ้าสำนักเลื่องชื่อ เล็นเจียวยึดมั่นในคุณธรรม อุปนิสัยอ่อนโยนว่าง่าย มักปฏิบัติต่อผู้คนด้วยความดี และไม่เคยมองการให้ผู้อื่นตอบแทน

* เยียนอู๋ซือ

ประมุขนิกายฮ้วนเยวี่ หนึ่งในสามนิกายมารที่ไต้หวัน หัวเกรง วรยุทธ์สูงส่ง อุปนิสัยหยิ่งยโส มักยึดตนเองเป็นที่ตั้ง ไม่เคยเห็นผู้อื่นในสายตา เขาเชื่อว่าเนื้อแท้ของมนุษย์นั้นชั่วร้าย กั้นบังในใจทุกคนล้วนมีด้านมืด ไม่มีทางละทิ้งกิเลสได้

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 1

ยอดเขานี้ (ครึ่งก้าว) ชื่อสื่อความหมาย บนยอดเขามีพื้นที่คับแคบ เดินหน้าไปเพียงครึ่งก้าวก็เป็นผาหมื่นจั้ง* บนนั้นมีหินรูปร่างประหลาด ตั้งตระหง่าน พรรณไม้พิลึกแปลกกิ่งก้านสาขา ด้านล่างยังปกคลุมด้วย ทะเลหมอกซึ่งกว้างสุดสายตา ฟ้าดินราวกับแยกขาดจากกัน สภาพแวดล้อม แปลกประหลาด ดูน่าพรั่นพรึง

อีกฟากของผาสูงยังมียอดเขาอีกลูกหนึ่งนามว่ายอดเขาอิงหู่ (จักต้อง เสียใจ) ความสูงชันทัดเทียมกับยอดเขานี้ สันผาตั้งตรงเรียบดั่งดั่งมีดเหลา บนยอดเขาราวกับไม่มีที่ให้เหยียบยืน แม้มีพีชเขียวชอุ่มอยู่บ้าง แต่ล้วนหยั่งราก ตามศิลาไม่พึงพาดิน ทำให้ผู้ที่พบเห็นหวาดกลัวตัวสั่น คิดขึ้นโดยพลันว่า ไม่ควรขึ้นมายอดเขานี้ นามอิงหู่จึงถือกำเนิดมาด้วยเหตุนี้

ระหว่างยอดเขาทั้งสองมีคูน้ำตามธรรมชาติสายหนึ่ง มองลงไปจะเห็น ทะเลเมฆสลายเอื่อย ไม่รู้ว่าตื่นลึกเท่าใด ยังแว่วเสียงสังสารสัตว์กับเสียงน้ำ ที่หลังไหลไม่ขาดสาย คนตัดไม้และนายพรานทั่วไปมักกล้าปีนขึ้น กระทั่ง ยอดฝีมือก่อนกำเนิด** หากได้มาเยือนที่นี่ เกรงว่าจะบังเกิดความรู้สึก สะทกสะทอนใจอยู่หลายส่วนที่มนุษย์ไม่อาจเอาชนะธรรมชาติได้

ทว่าภายใต้เมฆหมอกนั่นเอง ระหว่างสายน้ำกับหน้าผามีทางหินขรุขระ

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

** ยอดฝีมือก่อนกำเนิด หมายถึงผู้ที่มีการสรรคมาตั้งแต่เกิด ยังมีคำเรียกอีกอย่างว่ายอดฝีมือหลังกำเนิด ซึ่งหมายถึงผู้ที่ฝึกฝนความสามารถด้วยตัวเองในภายหลัง

แคบยาวสายหนึ่งที่อยู่ขึ้นด้วยหินประหลาด ยามนี้กลับมีสองคนเดินอยู่ด้านบน หนึ่งหน้าหนึ่งหลัง

สายน้ำเชี่ยวกราก มีฟองคลื่นม้วนขึ้นมาตลอดเวลา กระทบบนก้อนหิน ที่ทิ้งเปียกและลื่น ขณะก้าวเดินอยู่ด้านบน หากไม่ระวังเพียงเล็กน้อย ไม่ตกลง ในแม่น้ำก็就会被สายน้ำกระเซ็นใส่เสื้อผ้า หรือหากพยายามเอนร่างกายไป ด้านใด ก็จะไปติดกับผาหินลาดชันที่มีหินแหลมคมยื่นออกมา สรุปลแล้ว ต้องรักษาสมดุลไม่ได้เป็นแน่ เป็นไปไม่ได้ที่จะเดินฝ่าผ่นล่องลอยอย่าง สบายใจเหมือนสองคนตรงหน้า

"ได้ยินว่าเมื่อสี่สิบปีก่อน ผู้บรรลุนั้นแห่งเขาเสวียนตูซิปไล่หลูกุ ยอดฝีมือ อันดับหนึ่งแห่งจูเจี๋ย* ที่ยอดเขาบันบูแห่งนี้ บีบให้เขาสาบานว่าจะไม่เข้าสู่ จงหยวน** ในสี่สิบปี น่าเสียดายเพียงในปีนั้นศิษย์ยังเยาว์วัย ไร้วิชาณา ได้เห็น คึกนั้นต้องยอดเยี่ยมอย่างยิ่งเป็นแน่"

คนหนุ่มที่กล่าวคำเดินตามอยู่ด้านหลัง คนทั้งสองเฝ้าไม่ช้าไม่เร็ว ทั้งยังรักษาระยะห่างสามก้าวอยู่ตลอด

ผีเท้าของคนด้านหน้าเบาหวิว ท่วงท่าอ่อนคลคลาย เหมือนเดินบนพื้นราบ โดยแท้จริง คนหนุ่มด้านหลังเฝ้าทำหน้ากลัวอยู่บ้าง มองด้วยตาเปล่าแม้ล่องลอย เหมือนเซียน แต่หากเทียบกันแล้วจะพบรายละเอียดและความแตกต่างได้ ไม่ยาก

เยียนอู้อือเยาะเย้ยหนึ่งเสียง "ทอดมองได้ห้ำ ในป็นั้นฉีเฟิงเก้อคือ อันดับหนึ่งจริง หลูกุไม่รู้จักประมาณตน รนหาความอัปยศ มีอาจโทษ คนรอบข้าง เพียงแต่ฉีเฟิงเก้อต้องวางท่าสูงส่งบริสุทธิของสำนักพรต ไม่ยอม ลงมืออย่างโหดเหี้ยม แต่กลับตั้งสัญญาสี่สิบปีอะไรนั้น นอกจากเพื่อกลบ ปัญหาที่จะตามมาของเขาเสวียนตูแล้วจะมีประโยชน์อันใดอีก"

อวีเซิงเยียนกล่าวด้วยความประหลาดใจ "ท่านอาจารย์ หรือวรยุทธ์

* ชาวจูเจี๋ย หรือเตอร์กิก ตามประวัติศาสตร์จีนเป็นคำเรียกรวมชนเผ่าเร่ร่อนที่อาศัยอยู่บริเวณที่ราบสูง มองโกลและในแถบเอเชียกลาง

** จงหยวน หรือตงจ้วน แปลว่าที่ราบกลาง หมายถึงแผ่นดินจีนในสมัยโบราณ ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนกลาง ไปจนถึงตอนใต้ของกลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

ของหนูลูกจะสูงยิ่งดั่งว่า"

เยียนอู๋ซื่อกล่าว "ข้าสู้กับเขาตอนนี้ ก็ไม่แน่ว่าจะมีโอกาสชนะ"

"ร้ายกาจเช่นนี้เชียว?!" สีหน้าอวี๋เซิงเยียนแปรเปลี่ยนเป็นหวาดหวั่น เขาย่อมเข้าใจว่าทักษะของอาจารย์สูงล้ำเพียงใด หนูลูกผู้นั้นได้รับคำวิจารณ์ ประโยชน์ของเยียนอู๋ซื่อ ต้องเป็นระดับที่ใกล้เคียงกันอย่างแน่นอน ไม่น่าจะ อาจได้จัดอยู่ในสามอันดับแรกในได้ห้ำ

เยียนอู๋ซื่อกล่าวด้วยน้ำเสียงเฉยชา "ไม่เช่นนั้นโยข้าจึงกล่าวว่าฉีเฟิงเกอ ทั้งผลพวงไม่จบสิ้นไว้ให้ศิษย์ลูกศิษย์หลานของตนเอง แม้ยี่สิบปีก่อนหนูลูก จะเป็นรองฉีเฟิงเกอหนึ่งขุม แต่ระยะห่างเช่นนี้ ในระยะเวลายี่สิบปี ไซ้ว่ามีอาจ ทำลาย บัดนี้ฉีเฟิงเกอตายแล้ว เขาเสวียนตุก็ไม่มีฉีเฟิงเกอคนที่สองอีกต่อไป"

อวี๋เซิงเยียนระบายนัยลมหายใจเบาๆ "ใช่แล้ว ผู้บรรลุนั้นล้มลงเมื่อห้าปี ก่อน!"

เยียนอู๋ซื่อกล่าว "เจ้าสำนักคนปัจจุบันของเขาเสวียนตุคือใคร"

"เป็นศิษย์ของฉีเฟิงเกอ นามว่าเสิ่นเฉียว" อวี๋เซิงเยียนตอบ

เยียนอู๋ซื่อหาได้มีท่าทีต่อชื่อนี้ไม่ เขากับฉีเฟิงเกอเคยไปมาหาสู่กันเพียงไม่กี่ครั้ง นั่นคือเมื่อยี่สิบห้าปีก่อน และในตอนนั้นฉีเฟิงเกอเพิ่งรับเสิ่นเฉียว มาเป็นศิษย์สำนัก

แม้เขาเสวียนตุจะมีฉายาว่า 'สำนักพรตอันดับหนึ่งในได้ห้ำ' แต่ดูจาก เยียนอู๋ซื่อที่เฟิงจะออกจากการเก็บตัวสิบปี นอกจากฉีเฟิงเกอแล้ว บนเขา เสวียนตุก็ไม่มีใครที่เป็นคู่ต่อสู้ของเขาได้อีก

น่าเสียดายที่ฉีเฟิงเกอตายแล้ว

เมื่อเห็นอาจารย์ไม่ค่อยสนใจ อวี๋เซิงเยียนจึงกล่าวอีกว่า "ได้ยินว่า จ้าวเสียนอ่องคุณเหยีย ศิษย์ของหนูลูก ยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งทิวเจียในตอนนี้ นัดประลองกับเสิ่นเฉียวที่ยอดเขานี้ในวันนี้ บอกว่าจะลบล้างความอับยศ ในปีนั้น ท่านอาจารย์จะรุดหน้าไปมองดูสักหน่อยหรือไม่"

เยียนอู๋ซื่อไม่ยอมรับและไม่ปฏิเสธ "ตลอดเวลาสิบปีที่ผ่านมา นอกจาก การตายของฉีเฟิงเกอแล้ว ยังเกิดเรื่องใหญ่อันใดอีก"

อวีเชิงเขียนครุ่นคิดก่อนเอ่ย "หลังท่านเก็บตัวไม่นาน เกาเหวยก็ขึ้นครองราชย์เป็นฮ่องเต้องค์ใหม่แห่งแคว้นฉี คนผู้นี้ลุ่มหลงในราคะ ฟุ่มเฟือยเกินเหตุ เพียงสิบปีอำนาจแคว้นฉีก็ถดถอยอย่างฉับพลัน ได้ยินว่าอวีเหวินยงฮ่องเต้แห่งแคว้นโจว (เป่ย์โจว) กำลังวางแผนปราบฉี (เป่ย์ฉี) เกรงว่าอีกไม่นานทางเหนือก็จะควบรวมกับแคว้นโจวแล้ว"

หลังฉีเฟิงเกิดตาย อันดับของสิบยอดฝีมือในได้หล้าก็เปลี่ยนแปลงอยู่บ้าง อี้ปี้เงินจากอารามอุณหยางแห่งเซาซิงเจิง หลวงจิ้นเสวี่ถึงแห่งแคว้นโจว และเจ้าอารามหู่เยียนเค่อฮู่ยแห่งอารามศึกษาหลินชว่น คือสามอันดับแรกในได้หล้าที่ได้รับการยอมรับ สามคนนี้ยังเป็นตัวแทนของเต๋า พุทธ และหฺรู* พอดี"

"..."

"เพียงแต่ก็มีคนกล่าวว่า ยอดฝีมือจิวเสื่อแห่งถู่ฮู่วิน** สมควรจัดอยู่ในสามอันดับแรก แต่หากในยี่สิบปีนี้หูลู่กุมีความก้าวหน้าอยู่บ้าง เข้าสู่ยุทธภพจังหววนอีกครั้ง ไม่นแน่ว่าอาจได้อันดับหนึ่งในได้หล้าเช่นกัน... น่าเสียดายเขาเป็นชาวทู่เจวี่ยุทธภพจังหววนเองยังเกรงกลัวอยู่บ้าง"

เมื่อกล่าวสิ่งเหล่านี้จบ อวีเชิงเขียนเห็นอาจารย์ยังเดินไปข้างหน้าต่อก็คอดเตือนอีกมิได้ "ท่านอาจารย์ วันนี้คุณเหยียนัดประลองกับเลิ่นเฉียว คงเป็นการต่อสู้อันยอดเยี่ยมที่หาชมได้ยากอย่างแน่นอน เส้นเฉียวผู้นี้ไม่ค่อยปรากฏตัวสู่ภายนอก ตั้งแต่รับช่วงดูแลสำนักเสวียนตุ่ก็ประมือกับผู้คนน้อยยิ่งนัก เพียงเพราะฉีเฟิงเก้ออาจารย์ของเขาชื่อเสียงเลื่องลือ เขาเองก็ถูกจัดอยู่ในสิบอันดับแห่งได้หล้า หากท่านอาจารย์อยากเห็นเบื้องลึกของเขาเสวียนตุ่ก็มีอาจพลาดการต่อสู้ในวันนี้ ตอนนี้นี่นั่นคงมียอดฝีมือที่รุดหน้ามาชมการต่อสู้เบียดกันเต็มไปหมดแล้ว"

"เจ้าคิดว่าข้ามาที่วันนี้ เพียงเพื่อชมการต่อสู้หรือ" เยียนฮู้อือหยุดฝีเท้า

ลง

* หฺรู หรือลัทธิขงจื้อ

** ถู่ฮู่วิน (ค.ศ. 313-663) ชื่อแคว้นทางตะวันตกเฉียงเหนือของจีนโบราณซึ่งก่อตั้งโดยชาวเซียนเป่ย์เผ่าหนึ่ง ปัจจุบันคือพื้นที่มณฑลชิ่งไห่และกานซู

อวี๋เซิงเยียนกระวนกระวายอยู่บ้าง "เช่นนั้นเจตนาของท่านอาจารย์คือ...?"

ตอนที่กราบเข้าสำนักของเยียนอู๋ซื่อซือนั้น อวี๋เซิงเยียนมีอายุเพียงเจ็ดขวบสามปีให้หลัง เยียนอู๋ซื่อซื่อพ่ายแพ้ทวยไหยววัง ประมาณอายุแห่งนิกายมาร จึงเก็บตัวรักษาอาการบาดเจ็บ การเก็บตัวครั้งนั้นกินเวลาสิบปี

สิบปีที่ผ่านมาแม้อวี๋เซิงเยียนจะฝึกปรี้อสู้บต่อตามคำสั่งของเยียนอู๋ซื่อไปที่ต่างๆ มาไม่น้อย แต่ความก้าวหน้ามีอาจน่าอดิเตมาเปรียบเทียบ เขาได้แต่ส่ายอดฝีมืออันดับหนึ่งในยุทธภพนานแล้ว ทว่าศิษย์อาจารย์ไม่ได้พบกันสิบปี ย่อมมีความแปลกหน้าห่างเหินกันอยู่บ้าง กอปรกับบัดนี้ระดับของเยียนอู๋ซื่อยิ่งสูงล้ำยากหยั่งคาด ความเกรงกลัวในใจของอวี๋เซิงเยียนก็ยิ่งลึกล้ำ พุทธิการณ์อันผ่าเผยของอาจต่อหน้าคนรอบข้างในยามปกติ เมื่ออยู่ต่อหน้าอาจารย์ กลับเปลี่ยนเป็นสงบเสงี่ยมเจียมตัว

เยียนอู๋ซื่อเอามือไปพล่หลัง กล่าวด้วยน้ำเสียงเฉยชา "การต่อสู้ของฉีเฟิงเก้อกับหลู่กู่ซ่าเคยเห็นมาก่อนแล้ว เส้นเดียวกับคุณเหยียดล้วนเป็นลูกศิษย์ของพวกเขา ซ้ำยังเยาว์วัย แม้จะร้ายกาจก็ไม่สามารถเหนือกว่าสภาวะสมบูรณ์ของฉีเฟิงเก้อกับหลู่กู่ซ่าในปีนั้นได้ ซ้ำพาเจ้ามาที่นี่ เป็นเพราะที่นี้น้ำไหลเชี่ยว ลักษณะพื้นที่สูงชัน บนเชื่อมท้องฟ้า ล่างทะลุพื้นดิน ง่ายต่อการฝึกวรยุทธ์ที่สุด ขณะข้าเก็บตัว ไม่มีเวลาว่างดูแลเจ้า บัดนี้ในเมื่อออกจากการเก็บตัวแล้ว ก็ไม่สามารถปล่อยปละละเลยให้เจ้าวนเวียนอยู่ในระดับปัจจุบันได้ ะหว่างที่ยังไม่สำเร็จขั้นห้าของคัมภีร์หงส์กิเลน เจ้าอยู่ที่นี้ก็แล้วกัน"

อวี๋เซิงเยียนพลันรู้สึกไม่เป็นธรรมอยู่บ้าง สิบปีมานี้แม้เขาจะเอาแต่ท่องไปในที่ต่างๆ แต่ในการฝึกวรยุทธ์นั้นก็มิกล้าหย่อนยานแม้แต่วันเดียว ตอนนี้อายุเพียงแค่นี้สิบต้นๆ ก็ฝึกคัมภีร์หงส์กิเลนถึงขั้นสี่แล้ว นับว่าเป็นยอดฝีมือเยาว์วัยที่หาได้ยากในยุทธภพ ใครจะไปรู้ว่าเมื่อฟังจากปากอาจารย์ กลับคล้ายไม่มีค่าแม้แต่น้อย

เยียนอู๋ซื่อคล้ายสังเกตเห็นอารมณ์ของอีกฝ่าย มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มเย้ยหยัน "ตอนที่ข้าอายุเท่าเจ้าก็ทะเลวงชั้นหกแล้ว เจ้ามีอะไร

ให้นำภูมิใจ เทียบกับปลาเล็กปลาน้อยเหล่านั้น มิสู้เทียบกับข้า?"

แม้จนผมทั้งสองจะขาวประปราย แต่หาได้บดบังเสน่ห์ของเขาไม่
รูปโฉมงามสง่ากลับยิ่งชวนให้มองดูตาไม่กะพริบ

ชุดคลุมยาวสีขาวถูกลมพัดจนสะบัดพึบพึบ คนกลับยังคงยืนนิ่งไม่ไหวติง
เพียงแต่เอามือไพล่หลังยืนอยู่ตรงนั้น มีบุคลิกที่หมางเมินได้หล้ากับความ
น่าเกรงขามอันไร้รูปลักษณะ ก็ชวนให้รู้สึกกดดันมากกว่าเดิม

อวีเซียงยืนย่นอยู่ตรงข้ามเขา รู้สึกว่ามีความรู้สึกอึดอัดปะทะใบหน้า
ปีบจนเขามีอาจไม่ถอยหลังสองก้าว จึงกล่าวอย่างตกประหม่า "ท่านอาจารย์
เป็นยอดคนโดยกำเนิด ศิษย์จะกล้าเทียบได้อย่างไร"

เยียนอู้อีกกล่าว "แสดงอุบายร้ายกาจที่สุดที่เจ้าคิดได้ออกมา ข้าอยากเห็น
ความก้าวหน้าในหลายปีนี่ของเจ้า"

หลังอีกฝ่ายออกจากการเกี้ยวตัว อวีเซียงยืนยังไม่เคยถูกทดสอบวรยุทธ์
มาก่อน เมื่อได้ยินจึงมีความกระหายใคร่อยากไม่น้อย แต่ก็ยังคงลิ่งเลอยู่บ้าง
ทว่าทันทีที่มองเห็นความมธุตหดเหี่ยวผ่านบนหน้าเยียนอู้อื่อ ความลင့်เล
เล็กน้อยนั้นก็สลายหายไปจนสิ้น

"เช่นนั้นขอภัยที่ศิษย์ไร้มารยาท!" เพิ่งขาดคำ ร่างกายของเขาก็ขยับ
ตามความคิด แขนเสื้อชูขึ้น ไม่ทันเห็นท่าทาง เรือนร่างก็มาถึงเบื้องหน้า
เยียนอู้อื่อแล้ว

อวีเซียงยื่นยกแขนออกฝ่ามือ ในสายตาคนรอบข้าง ท่าทางของเขา
ไม่มีพลังแม้แต่น้อย เจกเช่นเด็คนุพผายามวสันต์ บัดฝุ่นคืบคิมหันต์ เบาหวิ
เหนือสามัญ

ทว่ายืนอยู่ตรงนั้นกลับรู้สึกได้ถึงกระแสฝ่ามืออวีเซียงเยียนอย่างชัดเจน
ในระยะสามจื่อ* โดยยึดเขาเป็นศูนย์กลาง ต้นไม้ใบหญ้าล้วนขยับเขยื้อน
สายน้ำไหลกลับ คลื่นยักษ์ถั่งโถม ฟองอากาศพุ่งทะยาน กระแสอากาศซัดโหม
ขึ้นมา ทั้งหมดโถมไปยังเยียนอู้อื่อ!

แต่เมื่อกระแสอากาศอันทรงพลังนี้บรรลุถึงเบื้องหน้าเยียนอู้อื่อ กลับ

* จื่อ (เซี่ยะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร
ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

แยกเป็นสองฝั่งราวกับถูกโล่กำบังล่องหนสกัดเอาไว้

เขายังคงยืนอยู่ตรงนั้น ร่างไม่ไหวเอนแม้แต่น้อย รอเพียงฝ่ามือของ อวี๋เซิงเยียนบรรลุถึงเบื้องหน้า จึงยื่นนิ้วหนึ่งออกอย่างเรียบเฉย

เพียงนิ้วเดียว มิอาจเพิ่มอีก

นิ้วเดียวนี้เองหยุดยั้งการโจมตีของอวี๋เซิงเยียนไว้กลางอากาศ

อวี๋เซิงเยียนรู้สึกเพียงกระแสฝ่ามือที่ตนพาดออกไปนั้นพลันไหลกลับ ทั้งหมด สิ่งที่จะทะลุกลับมาหาใบหน้าคือการสวนกลับที่ร้ายแรงกว่าที่ตนปล่อยออก เมื่อครู่หลายเท่า เขาอดรู้สึกตกใจไม่ได้ ถอยหลังอย่างเร่งร้อน

การถอยนี้ ถอยติดต่อกันสิบกว่าก้าว!

กระทั่งยืนนิ่งบนก้อนหิน เขายังคงหวาดหวั่นไม่คลาย "ขอบคุณ ท่านอาจารย์ที่ลงมือไว้มิตรี!"

เมื่อมองไปในยุทธภพ น้อยคนนักที่จะสามารถรับฝ่ามือนี้ของเขาไว้ได้ ฉะนั้นก่อนหน้านี้อวี๋เซิงเยียนจึงรู้สึกพอใจในตนเองไม่น้อย

ทว่าเยียนอู๋ซึ่งอาศัยเพียงนิ้วเดียว ก็บีบจนเขามิอาจไม่รั้งฝ่ามือป้องกัน ตัว

เคราะห์ดีที่อาจารย์เพียงทดสอบความก้าวหน้าของเขา มิได้ฉวยโอกาส ติดตามซ้ำเติม แต่หากเปลี่ยนเป็นศัตรู...

คิดถึงตรงนี้ อวี๋เซิงเยียนก็มีเหงื่อออกผุดออกมาทั่วร่าง มิกล้าภาคภูมิใจอีกแล้ว

เมื่อบรรลุเป้าหมาย เยียนอู๋ซึ่งรู้ว่าเขาตื่นตัวแล้ว จึงไม่อยากมากความอีก "อย่าให้ฉันเปลืองปัญญาอันเลิศล้ำของเจ้า อีกไม่กี่วันข้าจะมุ่งหน้าไปทุเจวี่ย ลักกรอบ หลังเจ้าสำเร็จขั้นห้า หากอยู่ที่นี้แล้วไม่มีอะไร ก็ไปหาศิษย์ที่เจ้า ห้ามเอื้อระเหยอยู่ภายนอก"

อวี๋เซิงเยียนรับคำอย่างเคารพนอบน้อม "ขอรับ"

เยียนอู๋ซึ่งจึงกล่าวต่อ "ทิวทัศน์ที่นั่นสร้างโดยธรรมชาติ ไม่ค่อยมีผู้ใดมาถึง ข้าหมายทองเที่ยวลักกรอบ เจ้าก็อย่าได้..."

มิทันขาดคำ เหนือศีรษะขึ้นไปไม่ไกลนักก็มีเสียงความเคลื่อนไหววูบหนึ่ง

ดังมา คนทั้งสองมองไปตามเสียง จึงเห็นคนผู้หนึ่งร่าวกับตกลงมาจากเบื้องบน ชนกิ่งไม้หักหลายชิ้น สุดทำย่วงดิ่งลงสู่พื้นผา เสียงท่มุขขณะตกสู่พื้น แม้กระทั่ง อวี๋เชิงเยียนเองก็อดอุทานมิได้

ตกลงมาจากบนยอดเขาสูงเช่นนั้น แม้เป็นยอดฝีมือก่อนกำเนิด ก็เกรงว่า ยากจะรักษาชีวิตไว้ได้กระมัง

อนึ่งคนผู้นี้คงไม่มีทางตกหน้าผาอย่างไรสาเหตุ ต้องได้รับบาดเจ็บสาหัส เป็นแน่

"ท่านอาจารย์?" เขามองไปยังเยียนอู้อี้อพลางกล่าวขอคำชี้แนะ

"เจ้าลองไปดูสักหน่อย" เยียนอู้อี้อกล่าว

ชุดถือพรตที่คนผู้นั้นสวมขาดวินหลายจุด คงถูกกิ่งไม้และหินผาบาด ขณะตกลงมา รอยขาดและหยดเลือดตัดสลับซับซ้อน มีชีวิตอยู่เลือนราง แม้กระทั่งโฉมหน้าแต่เดิมก็มองไม่ออกนัก

คงสลบไสลไม่ได้สตินานแล้ว แม้กระทั่งกระบี่ในมือก็ยึดกุมไว้ไม่อยู่ในตอนที่ร่วงสู่พื้น กระบี่ก็ตกลงตามมาบริเวณไม่ไกลนัก

"กระดุกท้วงคงแหลหมดแล้ว!" อวี๋เชิงเยียนขมวดคิ้วสำรวจดูครู่หนึ่ง ส่งเสียงจู้ๆ แสดงความเสียดาย ช้ายังไปจับชีพจรของเขา รู้สึกเหมือนยังมีโอกาสรอดชีวิต

แต่คนผู้หนึ่งเป็นเช่นนั้น ถึงแม้ช่วยชีวิตกลับมา เกรงว่าจะอยู่ไม่สู้ตาย

ถึงอย่างไรอวี๋เชิงเยียนก็มีภูมิหลังจากนิกายมาร ต่อให้เยาว์วัยเพียงไร ความเมตตาที่มีจำกัด ฉะนั้นถึงแม้จะมียาลูกกลอนหวนคืน เขาก็ไม่มีความคิดที่จะล้วงออกมาให้อีกฝ่ายกิน

เพียงแต่...

"อาจารย์ วันนี้เป็นวันที่เส้นเชียวกับคุณเหยียนัดประลอง คนผู้นี้ตกลงมาจากด้านบน หรือว่า..."

เยียนอู้อี้อเดินเข้ามา มิได้ไปมองดูคน แต่เก็บกระบี่ของเขาขึ้นมาก่อน

คมกระบี่เย็นเยียบราวสายน้ำสารทฤดู ไม่ได้ได้รับความเสียหายแม้แต่น้อย สะท้อนโอหมอกในแม่น้ำคล้ายแผ่วระลอกคลื่นเป็นเส้นๆ ขึ้นมา บริเวณใกล้ด้าม

กระบี่มีอักษรจ้วน* เล็กๆ เขียนไว้

อวี๋เซิงเยียนเขยิบเข้ามามองดู ร้องเอะหนึ่งคำ "กระบี่ปฐพีร่วมโคก!
นี่เป็นกระบี่ประจำตัวของเจ้าสำนักตำหนักเสวียนตุ คนผู้นี้คือเสียนเฉียว!"

มองดูเสียนเฉียวที่เจ็บหนักเจียนตายอีกครั้งก็รู้สึกเหลือเชื่อ "วรยุทธ์
ฉีเฟิงเก้อเป็นหนึ่งในได้หล้า เสียนเฉียวคือศิษย์ของเขา ข้ายังรับช่วงดูแล
เขาเสวียนตุ เหตุใดจึงย่าแยะถึงขั้นนี้!"

อวี๋เซิงเยียนนั่งยองๆ ลงเบี่ยงหน้าเสียนเฉียว ชมวดคิ้วพลาบกล่าว
"หรือว่าวรยุทธ์ของคุณเหยี่ยเหนือกว่าหูลู่กู่อาจารย์ของเขาแล้ว?"

หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นคนใดในเขาเสวียนตุตกลงมา เยียนอู๋ซือ
ล้วนไม่มีความสนใจมองดูอีกแม้เพียงครู่ แต่เมื่อมีสถานะเจ้าสำนักเพิ่มขึ้นมา
ถึงอย่างไรเสียนเฉียวก็แตกต่างกัน

เขาทิ้งกระบี่ปฐพีร่วมโคกเล่มนั้นให้อวี๋เซิงเยียน มองดูใบหน้าที่หน้าตา
ต่างจากเดิมอย่างสิ้นเชิงของเสียนเฉียวครู่หนึ่ง พลันแผยรอยยิ้มที่สื่อความหมาย
ไม่ชัดเจนออกมา

"เอายาลูกกลอนหวนคินออกมาให้เขากินก่อน"

เป็นไปไม่ได้เลยที่เยียนอู๋ซือจะแบกคนที่เจ็บหนักเจียนตายผู้หนึ่ง
กลับไป แม้ว่าคนผู้นี้คือเจ้าสำนักของเขาเสวียนตุก็ตาม

เป็นเหตุที่อนุชนต้องแบกรับแทน ดังนั้นหน้าที่นี้จึงตกอยู่กับอวี๋เซิงเยียน

หมู่บ้านของนิกายฮ้วนเยวี่ตั้งอยู่ในอำเภอฝูหนึ่งละแวกยอดเขาปั๋ว
แม้เป็นระยะทางที่ไม่ไกลมากนัก แต่กระดุกทั่วร่างเสียนเฉียวแทบแหลกละเอียด
ลำพังแค่แบกคนเดินก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย ยังต้องระวังแรงอย่าทำให้อาการบาดเจ็บ
ของเขาหนักกว่าเดิมอีก แม้ว่าวิชาตัวเบาของอวี๋เซิงเยียนจะยอดเยี่ยม ก็ยังต้อง
ใช้เวลาเกือบหนึ่งชั่วยาม** จึงบรรลุลถึงหมู่บ้าน

เยียนอู๋ซือไปก่อนหนึ่งก้าว ขณะนี้ดื่มชาอย่างสบายใจแล้ว

"อาจารย์ ท่านจะช่วยเสียนเฉียวจริงๆ หรือ" หลังอวี๋เซิงเยียนจัดท่าที่พัก

* อักษรจ้วน เป็นรูปแบบการเขียนอักษรโบราณอย่างหนึ่ง

** การนับเวลาของจีน 1 ชั่วยามเท่ากับ 2 ชั่วโมง

ให้คนเสร็จ ก็เข้ามารายงานหน้าที่ "ชีพจรของเขาขาดเกือบแปดหรือเก้าส่วน กระดูกแหลกละเอียดหลายจุด ลมปราณยังคงอยู่หนึ่งถึงสองส่วน แต่ต่อให้ช่วยจนรอดชีวิต เกรงว่าวายุฤทธิ์ก็ยากที่จะฟื้นฟูแล้ว ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึง ขณะตกลงมาทำยทอยเองก็กระแทกจนแตก ไม่นานพองหลังพองขึ้นมากก็จะกลายเป็นคนโง่แล้ว!"

เยียนอู้อึ้งอึ้งเล็กน้อย ทว่ารอยยิ้มกลับไม่มีความอบอุ่นแม้แต่นิด "ศิษย์ของฉีเฟิงเก้อ เจ้าสำนักแห่งเขาเสวียนตุ กุมอำนาจที่ยิ่งธรรมชาติ เป็นใหญ่ในใต้หล้า เกียรติยศสูงส่ง วันใดตกอับ แม้แต่คนพิการก็เทียบมิได้ แม้กลับสู่เขาเสวียนตุอีกครั้งก็ไม่สามารถเป็นเจ้าสำนักได้แล้ว หลังพองขึ้นมารู้สภาพของตน ไม่รู้ว่าเขาจะรู้สึกอย่างไร"

อวี๋เซิงเยียนถอนหายใจ "ที่กล่าวก็ถูกต้อง คนทั่วไปยังรับความแตกต่างเช่นนี้ไม่ได้ ยิ่งเส้นเจียวบุตรรักแห่งสวรรค์ผู้นี้ด้วยแล้ว ยิ่งสูงตกลงมาก็ยิ่งรุนแรง!"

เขาสงสัยในทันใด "แต่จะไปแล้ว ในเมื่อเส้นเจียวคือศิษย์ของฉีเฟิงเก้อ ข้ายังรับช่วงดูแลเขาเสวียนตุได้ ชื่อเสียงก็อยู่ในสิบอันดับของใต้หล้า วายุฤทธิ์ต้องไม่ธรรมดาเป็นแน่ ต่อให้คุณเหยียดเอาชนะเขาได้ แต่สามารถทำให้เขาแพ้ย่อยยับเช่นนี้ได้อย่างไร หรือว่าวายุฤทธิ์ของคุณเหยียดสูงกว่าหลู่กู่ในปิ่นนั้นแล้ว"

เยียนอู้อึ้งยิ้มพลางกล่าวอีก "คำถามข้อนี้ รอเส้นเจียวพองขึ้นมา หากเขามิกลายเป็นคนโง่ไปเสียก่อน เจ้าก็ลองถามเขาดูได้"

อวี๋เซิงเยียนพบว่าหลังจากเก็บเส้นเจียวได้ อารมณ์ของอาจารย์คล้ายดีขึ้นไม่น้อย จำนวนครั้งในการยิ้มก็มากกว่าแต่ก่อน แต่นี่ก็ยังไม่ถึงขั้นทำให้เขาเกิดความเข้าใจผิดว่าอาจารย์มีความรู้สึกดีต่อเส้นเจียว ซึ่งมองเห็นไม่ชัดแม้กระทั่งรูปร่างลักษณะจากการพบหน้าครั้งแรกก็ตาม

เขาถามหย่งเซิง "ท่านอาจารย์ช่วยเส้นเจียว คิดให้เขาเสวียนตุติดค้างน้ำใจพวกเราใช่หรือไม่"

เยียนอู้อึ้งกล่าวด้วยความสนใจเต็มเปี่ยม "หากเขาสู้อุปัทพัตถ์ตายก็นับว่าจบสิ้น แต่ในขณะที่เขาพองขึ้นมา พบว่าตนมิเพียงไม่ตาย ทั้งยังสูญเสียทุกสิ่งที่เคยครอบครองในอดีตไป ได้รับความเจ็บสาหัส ชีพจรขาดสะบั้น

สูญเสียวรยุทธ์ ในใจจะรู้สึกอย่างไร ยิ่งตำแหน่งสูงอำนาจมากก็ยิ่งรับการโจมตี เช่นนี้ไม่ได้ ปณิธานของเขาต้องพังทลายด้วยเหตุนี้เป็นแน่ ถึงเวลาข้าค่อยรับเขาเข้าสำนัก ค่อยๆ ฝึกฝนเจ้าสำนักเขาเสวียนตุที่ใจดีมีเมตตาและสูงส่งว่า น่าเกรงขามในวันวาน ให้เป็นศิษย์พรคมารที่ใ้อุบายไม่เลือกในสายตา ชาวโลก หรือเจ้าว่านี่มิใช่เรื่องที่น่าสนใจมากเรื่องหนึ่ง"

อวีเซิงเยียนฟังแล้วปากอ้าตาค้าง "...หากเขากลายเป็นคนโง่แล้ว"

เยียนอู้อู้ออกกล่าวอย่างผ่อนคลายเป็น "...เช่นนั้นก็หาที่สักแห่งฝังเป็นตามใจชอบแล้วกัน"

อวีเซิงเยียนรู้มาโดยตลอดว่าอาจารย์อารมณ์แปรปรวนและเชื่อมั่นในการกระทำของตัวเอง แต่หลายปีนี้ไม่เคยได้สัมผัสด้วยตัวเอง อย่างมากก็เพียงแค่ฟังจากปากคนรอบข้าง บัดนี้พอได้เห็นจึงรู้ว่าเป็นอย่างที่เขาว่า

เพียงแต่ลองคิดดูอย่างละเอียด นิกายฮ้วนเยวี่ถูกเรียกขานเป็นหนึ่งในสามนิกายพรคมาร เนื่องจากคนในพรคมารกระทำการผิดธรรมดา ยึดเพียงผลประโยชน์ส่วนตัวเป็นหลัก ตัวอวีเซิงเยียนเอง หากไม่ได้ประโยชน์อะไรจากเส้นเฉียว เขาก็ไม่มีทางไปช่วยคนด้วยความเมตตากรุณาอย่างเด็ดขาด

"ท่านอาจารย์ เส้นเฉียวผู้นี้มีสถานะพิเศษ เหตุใดพวกเราไม่ใช้ขามา แลกเปลี่ยนน้ำใจสักอย่างกับทางเขาเสวียนตุเล่า หากคำนึงถึงชื่อเสียงของเขาเสวียนตุ พวกเขาไม่มีทางปล่อยให้เจ้าสำนักตัวเองเร่ร่อนอยู่ข้างนอกกระมัง"

เยียนอู้อู้อิ้มน้อยๆ หากเปลี่ยนเป็นศิษย์เอกอย่างเปียนเหยียนเหมย อยู่ที่นี่ คงไม่มีทางถามคำถามไร้เดียงसान่าขันเช่นนี้อ่างแน่นอน อวีเซิงเยียนยังเยาว์เหลือเกิน

แต่วันนี้ยังนับว่าเขาอารมณ์ดีและไม่คร้านที่จะอธิบาย "เจ้าเองก็รู้ว่า เส้นเฉียวชื่อเสียงอยู่ในสิบอันดับแห่งใต้หล้า แม้จะเร่ร่อนในป่า มีเพียงไม่กี่คนที่เคยเห็นเขาลงมือ แต่คุณเหยียนก็ไม่ใช่หลู่ๆ เส้นเฉียวบรรลุถึงสภาวะของยอดฝีมือ ก่อนกำเนิดเช่นนี้ ต่อให้พ่ายแพ้คุณเหยียนจนต้องหนีเอาตัวรอด ก็คงไม่ยากเกินกำลังเจ้าสำนักเขาเสวียนตุ แต่ใจนเขาจึงตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ได้"

อวีเซิงเยียนก็ยังไม้นับว่าโง่ถึงที่สุด เมื่อได้ฟังจึงกล่าวต่อว่า "ระหว่างนั้น"

ต้องเกิดเหตุอะไรแน่ หากเหตุสุดวิสัยนี้เกิดขึ้นภายในเขาเสวียนตุ ต่อให้พวกเรามอบเงินเยียวยากลับไป ฝ่ายตรงข้ามก็ไม่จำเป็นต้องยอมรับ ถึงเวลาอาจมิได้รับน้ำใจ แต่กลับแปดเปื้อนกลิ่นคาวแทน"

สุดท้ายมิใช่หมดทางเยียวยาหรือ เยียนอุซื่อซ้ำเลื่องมอเงาแวบหนึ่ง "มีข้าอยู่ นิกายส่วนเยวียก็ไม่ต้องเห็นแก่หน้าผู้ใด ข้ายังไม่ต้องไปแลกเปลี่ยนน้ำใจอะไร" แม้เส้นเดียวจะมีสถานะพิเศษ แต่สำหรับเขาแล้ว ก็เป็นเพียงของเล่นแปลกใหม่เท่านั้น

คำพูดนี้เกรี้ยวกราดอย่างยิ่ง แต่เยียนอุซื่อในวันนี้เวลานี้ มีต้นทุนต่อคำพูดเช่นนี้จริง

สิบปีก่อนเขาสู้กับซุ่ยโหยววัง แม้พ่ายแพ้บาดเจ็บแต่ก็มีได้หนีเอาตัวรอด ในตอนนั้นวรยุทธของปรมาจารย์นิกายมารลึกล้ำมีอาจคาด สู้สู้กันกับฉีเฟิงเกอ สิบปีให้หลัง ซุ่ยโหยววังและฉีเฟิงเกอล้วนตายสิ้น เยียนอุซื่อกลับก้าวหน้าขึ้นอีกขั้นเพราะแตกฉานขั้นเก้าของคัมภีร์หงส์กิเลน แม้ไม่อาจรู้ความก้าวหน้าของวรยุทธได้ในชั่วพริบตา แต่ไม่มีทางต่ำไปกว่าสิบปีก่อน

บัดนี้ได้หลักรู้ว่าคนในยุทธภพที่ปรากฏตัวอีกครั้งมีบางตา เมื่อใครหวนมากี่ครั้งแต่ละศึกยิ่งกว่าเดิม สิบอันดับในได้หลักก็ต้องจัดลำดับใหม่เช่นกัน

คิดถึงตรงนี้ อวีเซิงเยียนชอบตาร้อนผ่าว ตันตันอยู่บ่าง "ขณะท่านเก็บตัวนิกายเหอฮวนมาหาเรื่องแทบทุกวัน ศิษย์กับชาวอั้งสิงเคยประมือกันคราวหนึ่ง ข้ายังได้รับบาดเจ็บ มีอาจไม่ออกจากเมืองเฟิงหลิน หลีกหนีจากยุทธภพ ฉะนั้นจึงเอื้อระเหยอยู่ภายนอกหลายปีเพียงนี้ ดีที่ท่านกลับมาแล้ว..."

พรรคมารหรือนิกายมารที่คนนอกเรียกขาน ความจริงเป็นเพียงคำเรียกกว้างๆ อย่างหนึ่ง

พรรคมารในตอนแรกหมายถึงนิกายหรือเยวียแห่งเขาหรือเยวียเมืองเฟิงหลิน ต่อมาก็แบ่งจากหนึ่งเป็นสาม กลายเป็นนิกายส่วนเยวีย นิกายเหอฮวน และนิกายฝ่าจิ้ง ทั้งสามแขนงแม้สังกัดพรรคมารเหมือนกัน แต่ก็กลมเกลียวกันแค่ภายนอก สู้กันในที่ลับและแจ้งไม่เคยหยุดหย่อน

หลังเยียนอุซื่อเก็บตัวเมื่อสิบปีก่อน นิกายส่วนเยวียก็ถูกมองเหมือน

ฝูงมังกรไร้เคี้ยว นิกายเหอฮวนจึงหมายผนวกนิกายส่วนเยวี่ยเข้าในสำนักเพียงแต่ศิษย์ในสำนักนิกายส่วนเยวี่ยเดิมที่ก็กระจัดกระจายอยู่แต่ละพื้นที่หาได้เคยรวมตัวอย่างเคร่งครัดไม่ เปียนเหยียนเหมยกระทำการสงวนท่าทีรอบคอบ แม้ผู้พวกหยวนชิวชิวและซางอิงสิงมิได้ แต่ลอบสร้างคามยุ่งยากให้นิกายเหอฮวนไม่น้อย ต่างฝ่ายต่างหักล้างกัน นิกายเหอฮวนเองก็ไม่ได้เปรียบเท่าใดนัก

แต่กลับเป็นอวีเซิงเยียนที่เคยเสียเปรียบหลายครั้ง เพราะเข้าสำนักช้าที่สุด ช้ายิ่งเยาว์วัย

บัดนี้เยียนอู้ออกจากการเก็บตัว คนในนิกายส่วนเยวี่ยเหมือนบุตรที่มีมารดาในที่สุด ย่อมดีใจจนลึงโลด

"อาการบาดเจ็บของเส้นเฉียว คนทั่วไปดูแลไม่ได้ เจ้าอยู่ที่นี้สักพักดูแลกระทั่งเขาฟื้นตื่นค่อยกลับยอดเขาบันบู สำเร็จขั้นห้าของคัมภีร์หงส์กิเลนให้จงได้" เยียนอู้ออกกล่าว

อวีเซิงเยียนรับคำอย่างนอบน้อม "ศิษย์น้อมรับคำสั่ง"

อาการบาดเจ็บของเส้นเฉียวสาหัสยิ่ง เพียงแต่รอยแผลบนหน้าส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากการถูกบาดขณะตกลงมา หลังชำระล้างเลือดออกไป ก็เผยหน้าตาดั้งเดิม

ถึงแม้บนหน้ามีรอยแผล บนศีรษะเองก็พันปิดด้วยผ้าบางรอบหนึ่ง แต่ยังคงมิได้ทำลายถึงความหล่อเหลางดงามของเขา ไม่ว่าจะมีความโค้งของสันจมูก หรือว่าริมฝีปากที่เฝ้มนั้น ล้วนมีกลิ่นอายสันโดษเปล่าเปลี่ยวอยู่หลายส่วน สอดคล้องกับภาพลักษณ์เหนือสามัญชนที่คนรอบข้างนึกถึงคนในสำนักพรตเขาเสวียนตู่ยิ่ง

คาดเดาได้ไม่ยาก หลังจากดวงตาคู่นี้ลึมขึ้น จะก่อเกิดผลลัพธ์อันงดงามเหลือล้ำเพียงไร

อวีเซิงเยียนถูกเยียนอู้อรับเป็นศิษย์ได้ ย่อมไม่มีทางที่จะเป็นคนรูปโฉมอัปลักษณ์ ตัวเขาท่องเที่ยวทั่วหาล้า นับว่าเคยพบเห็นคนงามเลิศล้ำมาไม่น้อย แต่กับใบหน้าที่มีรอยแผลนับไม่ถ้วนนี้ของเส้นเฉียว เขายังคงเหม่อลอยครุ่นหนึ่ง

แล้วจึงหยิบยาขึ้นมา เริ่มทายาให้เขาพลาจลอบรู้สึกเสียดาย

ถึงแม้กระดุกหักต่อได้ ซีพจรวดต่อได้ แต่อวัยวะภายในที่ได้รับบาดเจ็บ สาหัสนั้นกลับมิใช่สิ่งที่ซ่อมแซมให้กลับมาดีได้เท่าไร ซ้ำยังได้ฝึกปรือน้อยลง ภายหน้าเกรงว่าเส้นเอ็นผู้นี้จะเทียบไม่ได้แม้กระทั่งคนทั่วไป ลองคิดว่า เหตุการณ์ที่วรุทธ์ซึ่งตนเองฝึกมาอย่างลำบากสูญหายไปในช่วงข้ามคืน อวีเซียงเยียนก็รู้สึกมีอาจจินตนาการและยอมรับได้ กลับกัน ความสะเทือนใจ ที่เส้นเอ็นได้รับคงมากกว่าเขา

น่าเสียดายนัก

อวีเซียงเยียนมองดูใบหน้าชาวซีตปราคาจากสีเลือดของอีกฝ่าย สายหน้า พลาจลอบกล่าวในใจ

ที่เยียนอุชื้อลงมือช่วยคน เพียงแค่เกิดจากความคิดชั่ววูบ หลังคน ถูกช่วยกลับมา ทุกอย่างก็กลายเป็นหน้าที่ของอวีเซียงเยียน เขาไม่เคยถาม แม้แต่ประโยคเดียว

อำเภอผู้หนึ่งคืออำเภอเล็กๆ อำเภอหนึ่ง เดิมที่ไม่มีผู้คนมาเยือน แต่อย่างไรก็ตาม เพราะศึกนั้นที่ยอดเขาบั้นบูเป็นที่เลื่องลือเหลือเกิน หลายวันนี้นี้ จึงมีคนในยุทธภพไม่น้อยทยอยลงมาจากยอดเขาบั้นบู ผ่านอำเภอผู้หนึ่ง ก็แวะค้างแรมหนึ่งคืน อวีเซียงเยียนออกไปข้างนอกจึงบังเอิญได้ยืมข่าวคราว กลับมาไม่น้อย

อย่างเช่นการต่อสู้ของเส้นเอ็นเดียวกับคุณเหยียตระการตาอย่างยิ่ง น่าเสียดาย ที่ถึงอย่างไรเส้นเอ็นก็มีโชฉีเฟิงเก้อ เทียบกับอาจารย์ของเขาแล้วยังห่างไกล อย่างยิ่ง ส่วนคุณเหยียเทียบกับหูลู่กูเมื่อยี่สิบปีก่อน ยังมีท่าทางที่เหนือกว่า ฉะนั้นปรมาจารย์เส้นมิเพียงสู้ไม่ได้ ยังถูกตีตกหน้าผากกระดุกแตก

ก่อนหน้านี้ได้ยินว่าคุณเหยียส่งสารทำរបไปหาเส้นเอ็นไต้งๆ คนไม่น้อย ล้วนเดือดดาลอย่างยิ่ง ซ้ำยังใคร่ทดสอบ คิดสยบความโอหังของชาวทู่เจี๋ย ทว่าหลังศึกนี้จึงเห็นว่าแม้กระทั่งเจ้าสำนักเขาเสวียนตุ๊กก็แพ้ยับเยิน คนที่อยาก ออกหน้าแต่เดิมเหล่านั้นย่อมต่างหลบลิ้นหน้า มิกล้าลูบคมอีก

เมื่อผ่านศึกนี้ คุณเหยียจึงมีชื่อเสียงกระเดื่องเลื่องลือแทนที่เส้นเอ็น

ไตเต้าสู่อันดับหนึ่งได้ห้ำหั่นว่าเขามาจงดวยหนวครานี้ จะทำประลอง
ยอดฝีมือจงดวยหนวอย่างต่อเนือง เป้าหมายต่อไปอาจเป็นหลวงจีนเสวี่ถึง
แห่งแคว้นโจว

นับตั้งแต่ว่าจิ้นย้ายลงใต้ ห้ำซนผ่านอกด่านเข้าสู่จงดวยหนว ได้ห้ำ
ไม่เคยมีการรวมแคว้นเป็นหนึ่งอีกเลย บัดนี้ทางเหนือมีโจวและฉี ทางใต้
มีราชวงศ์เฉิน (หนานเฉิน) ทูเจวี่และอู๋ฮุนยี้ดชายแดนขยายพื้นที่
บรรดาสำนักและตระกูลขุนนางต่างทำเพื่อเจ้านายตัวเอง

เขาเสวี่ยนตู่เป็นหัวหน้าสำนักเต๋า นับตั้งแต่ว่าเจิ้งเก๋อเป็นต้นมาก็ยืนหยัด
เป็นกลาง ไม่ก้าวร้าวการแย่งชิงอำนาจทางโลก บัดนี้เส้นเจียวพ่ายแพ้ให้
คุณเหยียน เป็นตายไม่แน่วแน่ เขาเสวี่ยนตู่ยังไม่รู้จะให้ใครสืบทอด ผู้สืบทอด
ก็ไม่รู้จะสานต่อจุดยืนของรุ่นก่อนได้หรือไม่ สถานการณ์ในใต้ห้ำก็ไม่ว่า
จะเปลี่ยนแปลงด้วยเหตุนี้หรือไม่

ตัวหลักที่อยู่ใจกลางวังวนกลับนอนอยู่บนเตียงตลอด ทุกวันมีอู๋เซิงเยียน
และคนในหมู่บ้านคอยทายาเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ เขาไม่รู้เนื้อรู้ตัว ไม่สุขไม่โศก ไม่รู้ว่า
โลกภายนอกเกิดเรื่องอะไรขึ้นอย่างสิ้นเชิง

กระทั่งครั้งเต๋ออินให้หลัง เขาจึงมีความเคลื่อนไหวเป็นครั้งแรก

อู๋เซิงเยียนถูกบ่าวรีบเชิญมาดูเส้นเจียวที่ค่อยๆ ลืมตาขึ้น

"เจ้าได้รับบาดเจ็บสาหัส กระดูกหักยังไม่ประสาน อย่ายับส่งเดช
จะดีกว่า"

ฝ่ายตรงข้ามขมวดคิ้วเล็กน้อย ริมฝีปากเปิดปิด คล้ายอยากกล่าวอะไร
ซ้ายังมีสีหน้ากังวลทันที

คงไม่ได้ศีรษะกระแทกจนกลายเป็นคนโง่ไปแล้วกระมัง

อู๋เซิงเยียนครุ่นคิด พลังถาม "เจ้ายังจำได้หรือไม่ว่าเจ้าชื่ออะไร"

ฝ่ายตรงข้ามกะพริบตาด้วยท่าทางเซื่องซ้า จากนั้นค่อยๆ ส่ายหน้า
วงโค้งแผ่วเบาจนแทบไม่สามารถสังเกตเห็นได้

สูญเสียวางใจแล้ว? แต่ก็ปกติ ถึงอย่างไรศีรษะได้รับบาดเจ็บ
ร้ายแรงเพียงนั้น อู๋เซิงเยียนยังจำวันที่เส้นเจียวเพิ่งถูกแบกกลับมาได้

ผลที่ทั้งลึกทั้งยาวรอยหนึ่งตรงท้ายทอยแทบจะมองเห็นกระดูกขา
อันน่าสยดสยองด้านล่างได้

"สหายท่านนี้..." ฝ่ายตรงข้ามกล่าวเสียงเบาถึง เขาต้องเขยิบเข้าไปใกล้
จึงฟังได้อย่างถนัดถนี่ "เบื้องหน้าข้ามีตสนิท มองไม่เห็นสิ่งของ..."

อวีเซียงเยียนตกใจ *ที่แท้มิได้กลายเป็นคนโง่ แต่กลายเป็นคนตาบอด
ไปแล้วอย่างนั้นหรือ*

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3eO7fZZ>